

draperet dig med? Du har altsaa ovenikøbet siddet og frosset. Lad mig føle dine Hænder . . . Ja, de er jo som Isknolde!»

»Snak om en Ting! . . . Hvad var det saa, du vilde? Du har da ikke igen faaet Smerter?»

»Nej! Hvor kommer du paa det?»

»Hvorfor ringede du da?»

»Jeg er tørstig. Skænk mig lidt Vand,« sagde han.

Han vilde ikke tilstaa, at han var vaagnet op af en urolig Søvn med uhyggelige Drømme og havde følt sig modløs i sin Ensomhed. Da han med to-tre store Skvulp havde tømt Vandglasset og rakte hende det tilbage, sagde han blot:

»Jeg vil ikke mere have den Morfin. Det Djævelskab gør mig forstyrret i Hovedet.«

Han lagde sig træt tilbage paa Pudren og lukkede Øjnene. Men han beholdt Venindens Haand, og saaledes blev han liggende nogen Tid uden at tale.

Det var i saadanne kraftesløse Øjeblikke hans eget Ønske, at han snart maatte dø. Han plejede at sige, at han vidste, der sad et Par Blod-Patroner paa Lur omkring i hans Legeme, og han haabede, at en af dem snart vilde skynde sig med at tage Sigte paa hans Hjerte, saa det hele var forbi i Løbet af tolv Sekunder. Han frygtede ikke Døden; han ræddedes kun for at skulle hentæres langsomt og blive det afmægtige Vidne til Forræderiets og Hyk-